

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Svk/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200525
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8021200525.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M v právnej veci žalobcu: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi 1/) Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Tomašikova 14366/64A, 831 04 Bratislava (pôvodne Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava), právne zastúpený GHS Legal, s.r.o. advokátska kancelária, Lazaretská 3/A, 811 09 Bratislava, za účasti ďalších účastníkov konania : 1/ W. Š., W. XXX/X, XXX XX M., 2/ Z. Y. Š., W. XXX/X, XXX XX M., 3/ X. Y., W. XXX/X, XXX XX M. (sťažovateľ 2/), v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 27336/2019/SV/80000 z 30.10.2019, konajúc o kasačných sťažnostiach žalovaného a ďalšieho účastníka 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/52/2021-92 z 1.12.2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačné sťažnosti žalovaného a ďalšieho účastníka 3/ sa z a m i e t a j ú .
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie

1. Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej aj „prvostupňový orgán“ alebo „okresný úrad, odbor výstavby a bytovej politiky“) rozhodnutím č. OU-PO-OVBP2-2019/18818/84653/ŠSS-KM z 22.7.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) v mimo odvolacom konaní podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zrušil rozhodnutie Mesta Svidník ako stavebného úradu (ďalej len „stavebný úrad“) č. 2284-16639/2018 z 7.1.2019 (ďalej len „stavebné povolenie“), ktorým tento stavebný úrad povolil stavbu „Prestavba bytu č. 84“ v bytovom dome č. XXX umiestnenom na pozemku KN C XXX/XXX v katastrálnom území M., 2. poschodie, byt č. XX, pre stavebníkov - ďalších účastníkov konania 1/ a 2/ ako stavbu dočasnú na dobu trvania nájomnej zmluvy uzatvorenej 17.9.2018 medzi Spoločenstvom vlastníkov bytov Ladomírka a stavebníkmi.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 27336/2019/SV/80000 z 30.10.2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol spoločné odvolanie ďalších účastníkov konania 1/ a 2/ a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie o proteste prokurátora

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „žalobca“) protest prokurátora č. VI/1 Gd 84/21/1000-13 z 27.4.2021 (ďalej len „protest prokurátora“).

4. Rozhodnutím ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 75/2021, číslo 31732/2021/OVOPP/74095-M z 23.7.2021 nebolo protestu prokurátora podľa § 24 ods. 8 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vyhovené.

III.

Konanie na správnom súde

5. Včas podanou všeobecnou správnu žalobou (ďalej len „žaloba“) sa žalobca domáhal na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „Správny súd“) zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového orgánu z dôvodu absencie právomoci týchto správnych orgánov zrušiť v mimo odvolacom konaní rozhodnutie orgánu územnej samosprávy v zmysle § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z.z.“).

6. Správny súd rozsudkom č. k. 3S/52/2021-92 z 1.12.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) zrušil rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím s tým, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

7. Správny súd odôvodnil napadnutý rozsudok predovšetkým tým, že:

- zákon 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 608/2003 Z. z.“), od ktorého § 4 ods. 1 písm. b) bod. 1 odvodzoval svoju právomoc rozhodnúť prvostupňový orgán a následne aj žalovaný predstavuje síce špeciálny predpis k zákonu č. 180/2013 Z.z., avšak ide len o normu hmotnoprávnu kompetenčnú,
- právnym predpisom upravujúcim postup v stavebnom konaní je zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), ktorý neobsahuje osobitnú úpravu mimoriadnych opravných prostriedkov, ale v § 140 odkazuje na subsidiárne použitie správneho poriadku,
- osobitným predpisom je vo vzťahu k procesnoprávnej regulácii danej správnym poriadkom zákon č. 180/2013 Z. z., ktorý v § 4 ods. 3 stanovil osobitné pravidlá uplatňovania opravných prostriedkov a prostriedkov inštančného dozoru,
- ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. je možné vnímať ako osobitnú kompetenčnú právnu normu, ktorá negatívnym spôsobom vymedzuje rozsah právomoci konkrétneho typu orgánov štátnej správy uplatniteľných voči rozhodnutiam vydaným v prvom stupni obcou alebo vyšším územným celkom. Táto kompetenčná právna norma sa týka procesnoprávných inštitútov, preto je možné ju vnímať ako osobitnú právnu úpravu k správneho poriadku v intenciách subsidiarity vyplývajúcej z § 1 ods. 1 správneho poriadku,
- ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. sa vzťahuje aj na rozhodnutia vydané obcami na úseku stavebného poriadku, preto okresný úrad v sídle kraja nemôže tieto rozhodnutia preskúmať mimo odvolacieho konania postupom podľa § 65 správneho poriadku. Na uvedenú skutočnosť mal žalovaný ako odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku prihliadnuť a odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušiť ako nezákonné.

IV.

Kasačné sťažnosti a vyjadrenia

8. Proti rozsudku Správneho súdu č. k. 3S/52/2021-92 z 1.12.2022 podali kasačné sťažnosti žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ 1“) a ďalšia účastníčka konania 3/ (ďalej aj „sťažovateľ 2“).

9. Žalovaný podal kasačnú sťažnosť v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. To malo spočívať v nesprávnom vyhodnotení § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z., z ktorého podľa sťažovateľa vyplýva, že „okresný úrad v sídle kraja je druhostupňovým orgánom, t. j. orgánom najbližšie vyššieho stupňa (§ 65 správneho poriadku) vo vzťahu k obciam v rámci konaní, kde obec je stavebným úradom, a teda aj v oblasti konania o stavebnom povolení. Tento zákon má povahu osobitného právneho predpisu oproti všeobecnému právne predpisu, ktorým je zákon č. 180/2013 Z. z. Vo všeobecnosti preto pôsobnosť a následne aj príslušnosť na správne

konanie pre okresné úrady v sídle kraja, čo sa týka odvolacích konaní, ale aj konaní mimo odvolacieho konania, je daná zákonom č. 608/2003 Z. z. a nie zákonom č. 180/2013 Z. z. Zákon č. 608/2003 Z. z. žiadnym spôsobom neupravuje, ako v daných konaniach môže tento nadriadený orgán rozhodnúť a ani tieto konania a spôsoby rozhodovania neobmedzuje podľa toho, či ide o štátoprávny alebo samosprávny rozhodovací proces, čo podľa názoru ministerstva znamená, že môže rozhodnúť aj v tých intenciách ako bolo zrušenie stavebného povolenia vydaného obcou mimo odvolacieho konania a ako bolo posudzované v tomto prípade.“ Podľa sťažovateľa tomuto výkladu svedčí aj judikatúra, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/58/2018 z 30.6.2020 týkajúci sa prieskumu rozhodnutia vydaného mimo odvolacieho konania, kde tiež došlo k zrušeniu rozhodnutia obce ako stavebného úradu. Aj keď sa súd v tomto rozhodnutí nulitou preskúmaného rozhodnutia výslovne nezaoberal, ak by toto bolo postihnuté takouto vadou, mal ju súd zohľadniť z úradnej povinnosti. Záverom sťažovateľ 1/ zdôraznil význam a potrebu prieskumu rozhodnutia mimo odvolacieho konania ako prostriedku na odstraňovanie najťažších väd zákonnosti.

10. Ďalší účastník konania 3/ podal kasačnú sťažnosť v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP teda z dôvodov porušenia práva na spravodlivý proces a nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa sťažovateľa 2/ zákon č. 180/2013 Z. z. nemožno považovať za špeciálnu normu vo vzťahu k zákonu č. 608/2003 Z. z., avšak ani vo vzťahu k stavebnému zákonu v otázke pôsobnosti a príslušnosti na stavebné konanie. Pôsobnosť a následne aj príslušnosť na stavebné konanie v odvolacom konaní, ako aj v mimo odvolacom konaní, je v zmysle zákona č. 608/2003 Z. z. ako lex specialis daná okresnému úradu v sídle kraja. Zákon č. 608/2003 Z. z. ako lex specialis vo veciach stavebného konania má prednosť pred zákonom č. 180/2013 Z. z., ktorý navyše nemožno aplikovať vo veciach mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci stavebného konania, keďže stavebný zákon nie je osobitným zákon (viď § 4 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. a dôvodová správa), podľa ktorého sa má v zmysle tohto zákona vzťahovať pôsobnosť okresného úradu. Okresný úrad v sídle kraja vo veciach stavebného konania je príslušným orgánom pre rozhodovanie vo veciach mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiu obce ako stavebného úradu. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že zo strany Správneho súdu nedostal žiadnu odpoveď, ktorý orgán bol teda podľa platnej právnej úpravy oprávnený rozhodnúť, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Podľa sťažovateľa 2/ došlo zo strany Správneho súdu k nastoleniu stavu denegatio iustitiae, keď takýmto arbitrárnym a formalistickým postupom (naviac právne nesprávnym) znemožnil ochranu jeho práv. Sťažovateľ 2/ rovnako poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/58/2018 z 30.6.2020.

11. Účastníci konania v následných podaniach (vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti a replika) zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

V.

Právny názor kasačného súdu

12. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačných sťažností a z toho vyplývajúce možné dôvody ich odmietnutia. Po zistení, že kasačné sťažnosti podali sťažovatelia v lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.6.2023], preskúmal napadnutý rozsudok Správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom bol vedený nasledovnými právnymi úvahami.

13. Predmetom správneho súdneho prieskumu v súdnej veci je rozhodnutie vydané v mimo odvolacom konaní podľa § 65 a nasl. správneho poriadku (prvostupňové rozhodnutie v spojení s rozhodnutím žalovaného), ktorým bolo zrušené stavebné povolenie.

14. Keďže sťažnostné body odôvodňujúce kasačné sťažnosti sťažovateľov 1/ a 2/ čiastočne splývajú, posudzoval ich kasačný súd spoločne a až záverom s akcentom na sťažovateľa 2/.

15. Fundamentálnou právnou otázkou, od ktorej posúdenia záviselo rozhodnutie v súdnej veci, bolo porovnanie vzťahu § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. a § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2022 v spojení s § 9 ods. 15 zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja na úseku stavebného poriadku vykonáva štátnu stavebnú správu v druhom stupni vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

Podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja nemôže preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania.

16. Odpoveď na nastolenú otázku bolo podľa názoru kasačného súdu potrebné hľadať v analýze chronológie právnej úpravy orgánov verejnej správy na úseku stavebného konania.

17. Táto bola poznačená dvomi právnymi momentmi. Prvým bola „záľuba“ zákonodarcu opakovane reformovať štruktúru orgánov verejnej správy takým spôsobom, až sa občas nezávislému recipientovi muselo javiť, že cieľom je „reforma sama o sebe“ a nie ňou sledovaný účel. Druhým momentom boli prijaté legislatívne riešenia, ktorých zrozumiteľnosť spôsobovala (občas) aplikačné problémy samotným dotknutým orgánom verejnej správy a nie to ešte účastníkom konania.

18. Zároveň aj objektívna zložitosť a predovšetkým rôznorodosť právnych vzťahov následne sa premietajúcich do obsahu právnej úpravy mala za následok skutočnosť, že príslušné zákony, či iné všeobecne záväzné právne predpisy mali zmiešaný charakter a navonok ich už nebolo možno deliť na hmotnoprávne, procesné, či kompetenčné.

19. Dôkazom uvedeného bol vlastne aj stavebný zákon platný a účinný v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej aj „rozhodná doba“), t.j. zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), ktorý obsahoval hmotnoprávnu, procesnú ako i kompetenčnú úpravu.

20. Práve na túto kompetenčnú úpravu obsiahnutú v piatej časti stavebného zákona nadviazal s účinnosťou od 1.1.2004 osobitný kompetenčný zákon a to zákon č. 608/2003 Z. z., upravujúci aj štátnu správu vo veciach stavebného konania (poriadku). Táto štátna správa sa postupom času stala predmetom viacerých novelizácií, v rámci ktorých bola špecializovaná stavebná správa menená na horizontálne integrovanú štátnu správu a naopak.

21. Konkrétne pri druhostupňových orgánoch v stavebnom konaní boli špecializované krajské stavebné úrady zriadené zákonom č. 608/2003 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2004 „nahradené“ s účinnosťou od 1.1.2013 obvodnými úradmi v sídle kraja (§ 2 zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

22. Zavedením horizontálne integrovanej štátnej správy (tzv. program ESO) zákonom č. 180/2013 Z. z. s účinnosťou od 1.10.2013 boli obvodné úrady v sídle kraja „zmenené“ na okresné úrady v sídle kraja.

23. V zmysle § 9 ods. 14 a 15 zákona č. 180/2013 Z. z. sa vo všetkých všeobecne záväzných právnych predpisoch (okrem prechodných ustanovení) mal pod pojmami „krajský stavebný úrad“, resp. „obvodný úrad v sídle kraja“ rozumieť „okresný úrad v sídle kraja“ v príslušnom tvare. Tento „nešťastný“ legislatívne technický postup (nemajúci priamy novelizačný účinok) však spôsobil, že sa ku dňu vydania rozhodnutia žalovaného (30.10.2019) v § 1 ods. 1 písm. b), § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. ako druhostupňový orgán vo veciach stavebného poriadku (formálne) uvádzal „obvodný úrad v sídle kraja“, zatiaľ čo v 118 stavebného zákona bol uvedený „krajský stavebný úrad“, čo tiež spôsobovalo neprehľadnosť právnej úpravy.

24. Pôsobnosť na úseku stavebného konania pritom na okresnom úrade v sídle kraja vykonával v zmysle internej úpravy odbor výstavby a bytovej politiky [čl. 1 ods. 1 písm. g), ods. 6 smernice Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 142/2013 z 1.10.2013, ktorou sa upravujú podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu a v rozhodnej dobe účinný čl. 1 ods. 1 písm. g), ods. 6 smernice Ministerstva vnútra Slovenskej republiky 14/2018 z 22.1.2018, ktorou sa upravujú podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu].

25. Zákon č. 180/2013 Z. z. vo vzťahu k okresnému úradu v sídle kraja v § 4 ods. 2 písm. d) výslovne uviedol, že „je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“

26. S odkazom na dôvetok „ak osobitný predpis neustanovuje inak“ však okresný úrad v sídle kraja nenadobudol len právomoc odvolacieho orgánu vo veciach správneho konania, ale v zmysle naďalej účinného znenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. v spojení s § 9 ods. 15 zákona č. 180/2013 Z. z. mu zostala kompetencia druhostupňového (teda nielen odvolacieho) orgánu. Pod správnym konaním sa pritom s odkazom na znenie § 140 stavebného zákona rozumelo aj stavebné konanie. Napriek uvedenému však okresnému úradu v sídle kraja nadobudnutím účinnosti zákona č. 180/2013 Z. z. nezostala celá druhostupňová právomoc, pretože podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z.z. stratil oprávnenie „preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania.“

27. Účelom uvedeného obmedzenia právomoci bolo posilnenie procesnej samostatnosti orgánov územnej samosprávy. Tomu zodpovedá nakoniec aj znenie § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z., podľa ktorého okresný úrad v sídle kraja nemôže zmeniť v odvolacom konaní rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce, ak bolo vydané vo veciach územnej samosprávy.

28. Vo vzťahu k stavebnému konaniu, v ktorom obec rozhoduje v prvom stupni ako stavebný úrad pri prenesenom výkone štátnej správy (§ 117 ods. 1 druhá veta stavebného zákona), to v rozhodnej dobe znamenalo, že odvolací orgán mohol v odvolacom konaní zmeniť stavebné povolenie, pretože zákaz zmeny sa v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z.z. vzťahoval len na veci územnej samosprávy.

29. Pokiaľ však stavebné povolenie nebolo napadnuté odvolaním a nadobudlo právoplatnosť na prvom stupni, druhostupňový orgán (okresný úrad odbor výstavby a bytovej politiky) ho s odkazom na § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z.z. už nebol oprávnený zrušiť v mimo odvolacom konaní podľa § 65 a nasl. správneho poriadku, pričom toto obmedzenie právomoci nerozlišuje medzi rozhodovaním obce na úseku územnej samosprávy a prenesenej štátnej správy. Na druhej strane stále zostala zachovaná možnosť zrušiť takéto stavebné povolenie v rámci obnovy konania podľa § 62 a nasl. správneho poriadku.

30. Na základe vyššie uvedeného možno preto skonštatovať, že argumentácia sťažovateľov, že Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky v spojení s Ministerstvom dopravy a výstavby Slovenskej republiky boli oprávnení zrušiť v mimo odvolacom konaní stavebné povolenie vydané Mestom Svidník, ktoré nadobudlo právoplatnosť na prvom stupni, bola právne nesprávna. Takéto oprávnenie totiž vyplývalo druhostupňovému orgánu zo znenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. len do 30.9.2013, pretože nastúpením účinnosti § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z.z. dňa 1.10.2013 druhostupňový orgán dané oprávnenie stratil.

31. Kasačný súd zdôrazňuje, že v žiadnom prípade nemôže obstať atrahovanie si mimo odvolacej právomoci zo strany okresného úradu, odboru výstavby a bytovej politiky, resp. žalovaného s odkazom na potrebu realizácie kontrolného mechanizmu. V materiálnom právnom štáte vykonávajú štátne orgány svoju pôsobnosť a v jej rámci právomoc na podklade zákona a nie potreby. Ústavný rámec je tu jednoznačne vymedzený čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Kasačný súd dáva do pozornosti, že univerzálnym orgánom ochrany zákonitosti je prokuratúra, ktorá v zmysle § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre vykonáva dozor nad zachovávaním zákonitosti orgánmi verejnej správy. Pokiaľ sa preto okresný úrad, odbor výstavby a bytovej politiky domnieval, že stavebným povolením bol porušený zákon, mal sa podnetom obrátiť na orgány prokuratúry a nie konať a rozhodovať ultra vires, podobne ako následne v odvolacom konaní postupoval aj žalovaný.

32. Pokiaľ sťažovatelia zhodne poukazovali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/58/2018 z 30.06.2020, je potrebné zdôrazniť, že v tomto súdnom rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky otázkou právomoci žalovaného konať a rozhodovať v mimo odvolacom konaní vôbec nezaoberal. Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky k posudzovanej právnej otázke nezaujal žiaden právny názor, nemohol sa ani kasačný senát v súdnej veci od „takéhoto názoru“ odkloniť. Kasačnému senátu teda nevznikla povinnosť postupu podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP spočívajúca v predložení veci na rozhodnutie veľkému senátu. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že

Najvyšší súd Slovenskej republiky nebol v predmetnom konaní sp. zn. 10Sžk/58/2018 s odkazom na znenie § 134 ods. 2 písm. b) v spojení s § 453 ods. 2 SSP viazaný sťažnosťnými bodmi. Pri otázke právomoci žalovaného, resp. ničotnosti rozhodnutia ako podkategórie jeho nezákonnosti sa totiž nejedná o procesnú podmienku konania, pri ktorej v zásade platí, že sa jej naplnenie osobitne neodôvodňuje, ak táto otázka nie je predmetom námietok zo strany účastníkov konania.

33. Kasačný senát zároveň poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Svk/3/2023 z 30.5.2024, v ktorom bola obdobná vec (zhodná právna otázka) totožného žalobcu a žalovaného posúdená rovnako.

34. Vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku kasačný súd uvádza, že táto je celkom zjavne bezpredmetná. Správny súd totiž odôvodnil napadnutý rozsudok naozaj precízne, pričom v plnom rozsahu zodpovedal na všetky právne relevantné otázky, resp. námietky. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zároveň plne zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ 2/ s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozsudku nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže viesť k založeniu prípustnosti kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred správnym súdom úspešný, teda aby sa správny súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/2004 z 31.8.2004). Uvedený záver sa súčasne v plnom rozsahu vzťahuje aj na námietku sťažovateľa 2/, v zmysle ktorej postupom Správneho súdu došlo k denegatio iustitiae, pretože je zrejmé, že odmietnutie spravodlivosti si sťažovateľ pri meritórnom prejednaní veci mylne zamieňa s úspechom v konaní.

VI.

Záver

35. Na základe uvedených zistení a úvah kasačný súd nezistil naplnenie dôvodov, resp. sťažnostných bodov kasačných sťažností sťažovateľov 1/ a 2/ a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí ich kasačných sťažností.

36. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 170 písm. c) SSP tak, že žiadnemu účastníkovi konania (vrátane ďalších účastníkov) náhradu trov kasačného konania nepriznal, pretože sa jednalo o konanie začaté na základe žaloby prokurátora.

37. Kasačný súd súčasne upozorňuje na to, že v zmysle Čl. I a VII zákona č. 172/2022 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s účinnosťou od 1.1.2023 právomoc Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ako pôvodného žalovaného) v oblasti územného plánovania, výstavby a vyvlastnenia prevzal novovytvorený Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, v dôsledku čoho bol tento úrad v záhlaví rozsudku označený za žalovaného a následne mu kasačný súd aj doručoval svoje rozhodnutie.

38. Toto rozhodnutie prijal kasačný senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

Ak kasačný súd nezaujal žiaden právny záver ku skutočnosti, ktorá síce nebola predmetom sťažnostných bodov, ale vo vzťahu k nej nebol sťažnosťnými bodmi viazaný v zmysle § 134 ods. 2 písm. b) alebo § 195 v spojení s § 453 ods. 2 SSP, nevzniká pri nasledovnom rozhodovaní v inej veci povinnosť kasačnému senátu obrátiť sa na veľký senát podľa § 22 ods. 1 písm. b) SSP. Keďže k posudzovanej skutočnosti nebol zaujatý žiaden právny názor, nemohol sa ani kasačný senát od „takéhoto názoru“ odkloniť. Pri skutočnostiach podľa § 134 ods. 2 a § 195 SSP sa totiž nejedná o procesné podmienky konania, pri ktorých platí, že ich naplnenie sa osobitne neodôvodňuje, ak nie je predmetom námietok zo strany účastníkov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.